

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Natten og Dagen

Citation: Hertz, Henrik: "Natten og Dagen", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder*, udg. af Anden Deel. , 1851-1862, s. 31. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hertz10_lev-shoot-workid57474.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder

Natten og Dagen.

(To Basrelieffer af Thorvaldsen.)

I.

Den svæver gennem Rummet
Saa sagtelig, saa tyst,
Med tvende Smaabørn trykte
Til sit gavmilde Bryst.
Ei lukket er dens Øie,
Til Børnene det glider,
Mens lydløst i Rummet
Med ædel Ro den skrider.

Af hine tvende Smaabørn,
Den bærer ved sin Barm,
Den Ene, Søvnens Genius,
Har sænket slap sin Arm.
Den Anden, har man sagt mig,
Er Døden, Søvnens Broder;
Thi Nattens tause Guddom
Skal til begge være Moder.

32

Til Døden? Natten Moder
Til Livets Ophør, Død?
Er ikke livfrembringende
Og frugtbart dens Skjød?
Er det ei Nattens Favntag,
Hvori os Sundhed gives?
Og lader Natteduggen
Ei alle Væxter trives?

Er det ei Nattens Stilhed,
Dens høitidelige Ro,
Hvortil vor Aand sin Tænkning
Vil allerhelst betroe?
Og samler Natten ikke
Det Stridige, det Spredte?
Og vier til Erindring
Eller Glemsel os dens Lethe?

Ak nei, den anden Genius
Ved Nattens dunkle Barm,
Hvis Kind synes brænde
Selv i Marmor rød og varm,
Hiin Dreng, der lyksalig
I Slummer selv sig luller,
Med den henrykte Trækning
I sin Nakke, i sin Skulder -

33

Det er Drømmen, I kan troe mig!

Det er Phantasus, hiin Gud,
Der helst ved Natrens Bryster
Paa sin Flugt sværmer ud;
Det er Søvnens yngste Broder,
Hvis slummerlette Hjerne
Gestaltet til en Verden
Af det Nære, af det Fjerne.

Thi Natten, naar den svæver
I letbevæget Flugt
Henover dem, der vaage,
Eller Øiet alt har lukk't,
Betroer til tvende Genier
Sit milde Herredømme:
En styrker os i Hvilen,
En trøster os med - Drømme.

II.

Allerede vandrer Natten
Med blegere Gestalt.
En Lysning, en Klarhed
I Øst sig viser alt.

34

Det er Morgenrødens Guddom,
Der op af Havet dukker,
Og med et Slag af Vingen
Alle Stjernerne slukker.

Det er Eos, med det glade,
Med det seirende Smil,
Der ung og varm og straalende
Sig nærmer med lil.
Paa en Morgensky hun træder,
Der er med Purpur kantet;
Og medens frem hun haster,
Leger Vinden med Gevandtet.

Paa hendes Skulder hviler
En yndig Dreng sig let.
Hvo er det? Er det Hesperus,
Der er sinket eller træt?
En Fakkelt høit han hæver,
I Luer han den svinger.
Er det Phosphoros, der Lyset
Fra Ætherstrømmen bringer?

Han løser sig fra Skuldren;
Nu iler han forud -
Og overalt hans Fakkelt
Bebuder Dagens Gud.

35

Fra Horizontens Strimer
Er Purpursømmen dragen,
Og Morgenrødens Billed
Har forvandlet sig til Dagen.

Den kommer, den stiger,
Den blænder ved sin Glands,
Under Ætherens Svingninger
I zittrende Dands.

Alt medens Lysets Genius
Saa høit sin Fakkelløfter,
Forsvinder Nattens Mørke
Fra de dybeste Kløfter.

Og medens Dagen styrer
Paa Himmelen sit Løb,
Utalte Spirer mylre
Af det hemmeligste Svøb.
- Min Musa sænker Plektret,
Paa Munden lagt en Finger;
Thi Ingen veed hvad Dagen
Paa sin Vandring Jorden bringer.

Med sagte Greb i Strengen,
Og med en dæmpet Klang,
Hun fulgte Morgenrødens,
Hun fulgte Nattens Gang.

36

Ak han, der disse Billeder
Har skabt, er Dødens Bytte,
Og vi maae selv fortolke
Hans underfulde Mythe.